

Arrest

**nr. 66 481 van 12 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 april 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NUFFELEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart na zijn huwelijk met een Belgische onderdane.

1.2. Op 3 november 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 8 maart 2011 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in punt 1.2. bedoelde beslissing bij arrest nr. 57 578.

1.4. Op 8 april 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt betekend op 18 april 2011.

Zij vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Reden van de beslissing :

Artikel 42 quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het relatieverlag d.d. 22.09.2010 van de politie van Borgerhout, blijkt dat betrokkene bij zijn broer verblijft, in tegenstelling tot zijn echtgenote. Zij verblijft daar niet. Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 06.07.2010 ingeschreven staat op het adres van zijn broer, terwijl de echtgenote sedert 07.02.2010 als alleenstaande staat ingeschreven op een ander adres.

Betrokkene bevindt zich in de loop van het derde jaar van zijn verblijf als familielid van een burger van de Unie en dus moet een intrekking van het verblijf gesteund worden door elementen die wijzen op een schijnsituatie (artikel 42 quater §1, laatste lid, van de wet van 15.12.1980).

De zijn er:

-in een fax van de gemeente Deurne d.d. 27.07.2010 wordt gemeld dat de echtgenote hen gebeld heeft met de mededeling dat ze een schijnhuwelijk is aangegaan zonder dat ze het wist. Ze gaat een klacht indienen bij de politie.

-uit het proces-verbaal AN.55.L7.011349/2010 d.d. 02.12.2010 met bijlagen blijkt het volgende: de echtgenote meldt dat zij onder druk is gezet door haar familie om in het huwelijk te treden met betrokkene. Volgens haar is nooit sprake geweest van enige huwelijks- of seksuele relatie. Het koppel heeft ook nooit effectief samengewoond; enkel op papier (hetzelfde adres). Ze zou bedreigd worden door haar echtgenoot: hij zou haar papieren afpakken en haar terugsturen naar Marokko. Hij zou "haar wel pakken". Hij eist dat ze bij hem komt wonen onder het mom aan de buitenwereld toe dat hij toch wel van haar houdt. Ze is bang en verzoekt om een buurtverbod van haar echtgenoot en vraagt daarover feedback indien mogelijk. In het bijhorende proces-verbaal van verhoor zegt de echtgenote uitdrukkelijk: 'Ik wens dan ook dat ons huwelijk als dusdanig nietig wordt verklaard'."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 42 quater, §1, laatste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen. Tevens werpt verzoeker de schending op "van de beginselen van behoorlijk bestuur: in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurd [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z.

dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.).

Dat de bestreden beslissing is genomen op basis van de verklaring van de politie van Borgerhout die met betrekking tot de echtgenote van verzoeker meldt dat zij daar niet zou verblijven. Het feit dat verzoeker en zijn echtgenote op een apart adres staan ingeschreven, verhindert bovendien niet dat er sprake is van een "gezinscel".

Er is immers geen sprake van een echtscheiding, noch zijn hiertoe stappen gezet. Er is evenmin een procedure ingeleid bij de Vrederechter tot het bekomen van voorlopigemaatregelen. Dit zijn eventuele indicaties voor een aanstaande echtscheiding en dus ook het ontbreken van een gezinscel, quod in casu non.

De motiveringsplicht in deze is geschonden aangezien de DVZ, als overheid, een beslissing neemt waarvan van de motivering in rechte en in feite niet in evenredigheid is met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant.

De DVZ heeft ten aanzien van het verblijf van verzoeker een zeer grote discretionaire bevoegdheid. Verzoeker werd reeds een verblijf toegekend op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdane. Dit verblijfsrecht intrekken dient aldus afdoende gemotiveerd. Op basis van een verklaring van de politie van Borgerhout, kan moeilijk worden aangenomen dat deze beslissing afdoende werd gemotiveerd.

Deze elementen werden reeds opgeworpen bij het annulatieberoep tegen de eerste beslissing (dd. 3.11.2010).

Nadat deze beslissing werd vernietigd door uw Raad bij arrest van 8.3.2011, neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een nieuwe beslissing.

Deze beslissing houdt rekening met de grieven vermeld in het arrest, in die zin dat de DVZ ervan uitgaat dat verzoeker inderdaad in het derde jaar van zijn verblijf is als familielid van een burger van de Unie en dat de beslissing zodoende dient geschraagd door elementen die wijzen op een schijnsituatie.

De DVZ neemt genoegen met een telefoontje door de echtgenote van verzoeker aan de lokale DVZ van Deurne waarin gemeld wordt dat zij (i.c. de echtgenote van verzoeker) een schijnhuwelijk heeft aangegaan zonder dat zij dat wist. De echtheid van dit telefoontje kan moeilijk worden achterhaald. Iedereen kan bellen naar de DVZ en stellen dat hij of zij deze of gene persoon is en zodoende een verklaring afleggen a charge jegens een andere persoon. Deze verklaring kan op geen enkele wijze worden geverifieerd. De echtgenote van verzoeker heeft achteraf geen schriftelijke verklaring komen afleggen bij de DVZ zelf en aldus is het voor verzoeker onmogelijk zich hiertegen te verdedigen. De DVZ had minstens de moeite kunnen nemen om de echtgenote van verzoekster uit te nodigen, zich te vergewissen van haar identiteit en dan een schriftelijke verklaring te noteren.

Daarnaast zou de echtgenote van verzoeker een verklaring hebben afgelegd bij de politie betreffende haar huwelijk. Zij zou door haar familie onder druk zijn gezet om te huwen. Ze zou worden bedreigd en er is nooit sprake geweest van enige huwelijks- of seksuele relatie (dixit de echtgenote). Ook hier kunnen weer vragen worden gesteld bij de eenzijdigheid van de verklaringen. Nu ook weer niet heeft de DVZ zich ook maar enige moeite getroost om deze verklaringen verder te onderzoeken. De verklaring dateert van 2.12.2010. Nadien zijn er blijkbaar geen opzoekingen meer gebeurd in het Rijksregister (waar de DVZ toch een eenvoudige toegang tot heeft) of werden ook geen instructies verstuurd aan de

wijkagent om nogmaals een controle te doen. De DVZ heeft aldus oude elementen gecombineerd met nieuwe elementen waarbij de oude elementen niet werden geactualiseerd. Minstens had de DVZ in de bestreden beslissing blij moeten geven van meer onderzoek. Immers de onderzoeksverplichting is inherent verbonden aan de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker is -op basis van deze ene eenzijdige verklaring die niet wordt geschraagd met actuele andere elementen- in de onmogelijkheid om zich te verweren. Zijn rechten worden ernstig geschaad.

Wat meer is, artikel 42 quater, §1 laatste lid spreekt van schijnelementen. Het eerste element, namelijk het telefoontje naar de DVZ Deurne door de echtgenote, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een schijnelement. Het betreffende artikel spreekt over elementen (meervoud) die wijzen op een schijnsituatie. Verzoekster dient vast te stellen dat er slechts één element kan worden weerhouden, wat op zich dan nog een element is gebaseerd op de eenzijdige verklaring van de echtgenote zonder dit te onderzoeken in het licht van de actuele situatie van verzoeker. Nochtans veronderstel de lezing van voornoemd artikel een onderzoeksverplichting in hoofde van de DVZ, waarvan deze dienst zich in casu duidelijk niet heeft gekweten.

Rekening houdend met bovengenoemde bevindingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 42 quater, §1, laatste lid Vrw worden geschonden. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Verzoeker stelt dat het feit dat hij en zijn echtgenote op een apart adres staan ingeschreven niet verhindert dat er sprake is van een gezinscel. Hij stelt dat moeilijk kan worden aangenomen dat de beslissing afdoende gemotiveerd werd op basis van een verklaring van de politie van Borgerhout. Hij verwijt verwerende partij genoeg te hebben genomen met een telefoontje door verzoekers echtgenote, waarbij zij meldt aan de DVZ te Deurne dat ze een schijnhuwelijk heeft aangegaan zonder dat zij het wist. Verzoeker stelt dat de echtheid van dit telefoongesprek niet kan worden nagegaan en dat zijn echtgenote evenmin een schriftelijke verklaring heeft afgelegd. Verder stelt hij dat getwijfeld kan worden aan de verklaring van zijn echtgenote bij de politie d.d. 2 december 2010. Hij voegt toe dat sinds die verklaring d.d. 2 december 2010 er geen nieuwe opzoeken in het rijksregister meer gebeurd zijn en verwijt verwerende partij oude elementen gecombineerd te hebben met nieuwe elementen, waarbij de oude elementen niet geactualiseerd werden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 42quater §1, 4° van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

De bestreden beslissing vermeldt als rechtsgrond artikel 42quater §1, 4° van de vreemdelingenwet, aangezien uit het administratief dossier en het rijksregister is gebleken dat verzoeker sedert 6 juli 2010 ingeschreven staat op het adres van zijn broer en zijn echtgenote sedert 7 februari 2010 als alleenstaande staat ingeschreven op een ander adres. Deze gegevens worden door verzoeker niet betwist. Gelet op het feit dat verzoeker met zijn echtgenote niet samenwoont en dat dit door hem niet betwist wordt, is het geenszins onredelijk te stellen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

De beslissing stelt verder dat verzoeker zich in de loop van het derde jaar van zijn verblijf als familielid van een burger van de Unie bevindt en dat derhalve de rechtsgrond om zijn verblijfsrecht te beëindigen ligt in de schijnsituatie, zoals omschreven in artikel 42quater §1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt eveneens dat :

"In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf."

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de schijnsituatie wel degelijk werd uiteengezet in de bestreden beslissing. De beslissing verwijst immers naar een fax van de gemeente Deurne d.d. 27 juli 2010 waarin verzoekers echtgenote melding maakt van een schijnhuwelijk en naar het procesverbaal

d.d. 2 december 2010 met bijlagen waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote onder druk werd gezet door haar familie om te trouwen en er nooit sprake is geweest van enige huwelijksrelatie.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het feit dat er nooit sprake is geweest van enige huwelijksrelatie niet door verzoeker betwist wordt, aangezien hij zelf verklaard heeft dat hij en zijn echtgenote nooit hebben samengewoond. Het feit dat dit niet aan hem te wijten zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat er sprake kan zijn van een schijnsituatie.

Met betrekking tot verzoekers verwijt dat verwerende partij oude informatie, namelijk d.d. 2 december 2010, niet aanvult met nieuwe informatie, kan verwerende partij volstaan met een verwijzing naar de bijlagen bij het PV van 2 december 2010, die dateren van mei 2011. De beslissing heeft wel degelijk rekening gehouden met recentere informatie dan die van 2 december 2010.

Bovendien blijkt uit de bijlagen dat de zus van verzoekers echtgenote, mevrouw A. F. F., d.d. 2 mei 2011, verklaarde dat verzoekers echtgenote haar verteld had dat ze enkel huwde omdat ze thuis weg wilde. Daarnaast verklaarde verzoeker zelf, d.d. 11 mei 2011, dat hij het slachtoffer was en dat hij door zijn echtgenote gebruikt is. Huwen zou voor haar een reden zijn geweest om thuis weg te kunnen gaan. Hij gaf toe nooit te hebben samengewoond en nooit betrekkingen hebben gehad. Hij voegde toe dat dit niet zijn fout was daar zijn echtgenote dit niet wilde.

Op basis van die verklaringen die met elkaar overeenstemmen, kan het niet als onredelijk beschouwd worden dat in de beslissing gesteld wordt dat er sprake is van een schijnsituatie. Een schending van artikel 42 quater §1, laatste lid wordt niet aangetoond.

Gelet op de uiteenzetting supra kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn kritiek waarbij hij stelt dat de beslissing enkel gebaseerd werd op een telefoontje van verzoekers echtgenote en op een verklaring van zijn echtgenote bij de politie d.d. 2 december 2010.

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet kan aantonen dat de beslissing gebaseerd zou zijn op een verkeerde voorstelling van de feiten.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, wat luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428). Het enig middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. De bestreden beslissing stelt in navolging van het in punt 1.3. bedoelde arrest van de Raad: *“Betrokkene bevindt zich in de loop van het derde jaar van zijn verblijf als familielid van een burger van de Unie en dus moet een intrekking van het verblijf gesteund worden door elementen die wijzen op een schijnsituatie (artikel 42 quater §1, laatste lid, van de wet van 15.12.1980).”*

2.5. Artikel 42quater, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.”

Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op familieleden van een Belg.

2.6. In casu wordt in het eerste onderdeel van de bestreden beslissing vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten in de zin van artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet en wordt in een tweede onderdeel van de bestreden beslissing vastgesteld dat er elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie.

2.7. Overeenkomstig het arrest Diatta van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 13 februari 1985 (zaak 267/83) en vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwonen niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). De bestreden beslissing stelt in een eerste onderdeel vast dat verzoeker en zijn echtgenote op een apart adres staan ingeschreven. Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift verhindert dit feit op zich niet dat er sprake is van een gezinscel. Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer zij in haar nota betoogt: *“Gelet op het feit dat verzoeker met zijn echtgenote niet samenwoont en dat dit door hem niet betwist wordt het geenszins onredelijk (is) te stellen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is”.*

Het eerste onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht aangezien verwerende partij op basis van de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote zijn ingeschreven op een afzonderlijk adres op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling komt dat er geen sprake is van gezamenlijke vestiging. Aangezien artikel 42quater, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een motivering vereist inzake het ontbreken van gezamenlijke vestiging die in casu niet deugdelijk is, word ook deze bepaling geschonden.

Deze vaststelling alleen al volstaat strikt genomen voor de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.8. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing steunt op twee elementen:

“- in een fax van de gemeente Deurne d.d. 27.07.2010 wordt gemeld dat de echtgenote hen gebeld heeft met de mededeling dat ze een schijnhuwelijk is aangegaan zonder dat ze het wist. Ze gaat een klacht indienen bij de politie.

-uit het proces-verbaal AN.55.L7.011349/2010 d.d. 02.12.2010 met bijlagen blijkt het volgende: de echtgenote meldt dat zij onder druk is gezet door haar familie om in het huwelijk te treden met betrokkene. Volgens haar is nooit sprake geweest van enige huwelijks- of sexuele relatie. Het koppel heeft ook nooit effectief samengewoond; enkel op papier (hetzelfde adres). Ze zou bedreigd worden door haar echtgenoot: hij zou haar papieren afpakken en haar terugsturen naar Marokko. Hij zou "haar wel pakken". Hij eist dat ze bij hem komt wonen onder het mom aar de buitenwereld toe dat hij toch wel van haar houdt. Ze is bang en verzoekt om een buurtverbod van haar echtgenoot en vraagt daarover feedback indien mogelijk. In het bijhorende proces-verbaal van verhoor zegt de echtgenote uitdrukkelijk: 'Ik wens dan ook dat ons huwelijk als dusdanig nietig wordt verklaard.'"

2.9. Beiden stukken bevinden zich in het administratief dossier. Beide stukken bevatten enkel de eenzijdige verklaringen van de echtgenote van verzoeker. Het komt de Raad voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris alvorens een ingrijpende beslissing te treffen waarbij het toegekend verblijfsrecht van verzoeker in het derde jaar beëindigd wordt, de eenzijdige verklaringen die verzoekers echtgenote heeft afgelegd in de delicate materie inzake de oprechtheid van een huwelijk, dient te onderzoeken, wat minstens het aftoetsen van het standpunt van verzoeker impliceert (cfr. RvS 3 februari 2000, nr. 85.077). In casu blijkt uit het administratief dossier dat het verder onderzoek inzake de eenzijdige verklaringen van de echtgenote van verzoeker niet werd afgewacht, wat leidt tot de vaststelling dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd. Aangezien de vaststelling dat er sprake is van elementen die wijzen op een schijnsituatie niet steunt op een deugdelijke feitenvergaring wordt artikel 42quater, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet eveneens geschonden.

2.10. Waar verwerende partij in haar nota opmerkt *“dat het feit dat er nooit sprake is geweest van enige huwelijksrelatie niet door verzoeker betwist wordt, aangezien hij zelf verklaard heeft dat hij en zijn echtgenote nooit hebben samengewoond. Het feit dat dit niet aan hem te wijten zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat er sprake kan zijn van een schijnsituatie.”* dient de Raad vast te stellen dat dit niet kan gelezen worden in de bestreden beslissing en evenmin in de in de bestreden beslissing vermelde *“fax van de gemeente Deurne d.d. 27.07.2010” en “het proces-verbaal AN.55.L7.011349/2010 d.d. 02.12.2010 met bijlagen.”* Het voormelde proces-verbaal van 2 december 2010 bevat de identificatie van betrokkenen, een omschrijving van de feiten waarbij verwezen wordt naar *“Artikel: W 15-12-1980- 79 bis”* voorafgegaan door de woorden *“Een huwelijk sluiten waarin ten minste één der echtgenoten de bedoeling had er voordeel aan over te houden inzake het verblijf dat met het statuut van één der echtgenoten verbonden is (schijnhuwelijk)”* en een korte samenvatting van het relaas van de echtgenote van verzoekster. Het proces-verbaal wordt vergezeld van slechts één bijlage, namelijk het proces-verbaal van verhoor van de echtgenote van verzoeker.

2.11. De Raad merkt op dat het proces-verbaal van 2 december 2010 aangeeft dat het *“Onderzoek kan worden verdergezet te (...) bij de echtgenoot van klaagster.”* De gemachtigde van de staatssecretaris verkoos echter dit gehoor van verzoeker niet af te wachten alvorens de bestreden beslissing te treffen. Blijkens het administratief dossier greep dit gehoor van verzoeker plaats in mei 2011 waarbij hij zijn kant van het verhaal weergaf en waarbij hij ook een geschreven verklaring van de zus van zijn echtgenote verstrekke aan de betrokken politiebeampte waarin ze haar visie op de gang van zaken uiteenzet.

2.12. Waar verwerende partij in haar nota stelt *“Met betrekking tot verzoekers verwijt dat verwerende partij oude informatie, namelijk d.d. 2 december 2010, niet aanvult met nieuwe informatie, kan verwerende partij volstaan met een verwijzing naar de bijlagen bij het PV van 2 december 2010, die*

dateren van mei 2011. De beslissing heeft wel degelijk rekening gehouden met recentere informatie dan die van 2 december 2010." dient de Raad op te merken dat verwerende partij niet dienstig kan stellen dat zij bij het treffen van de bestreden beslissing op 8 april 2011 rekening gehouden heeft met informatie van mei 2011, die dateert van na het treffen van de bestreden beslissing. Dergelijk verweer waarbij bij wijze van aposteriori motivering ook nog volop geciteerd wordt uit informatie "à charge" die dateert van na het treffen van de bestreden beslissing kan het betoog van verzoeker inzake de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aan het wankelen brengen.

2.13. Concluderend dient gesteld te worden dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt, evenals artikel 42quater, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het eerste en enig middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA